

Daniel Fallström

DIKTER

I VINTERQVÄLL

DIKTER

AF

DANIEL FALLSTRÖM.

STOCKHOLM
Z. HAEGGSTRÖMS FÖRLAGSEXPEDITION

IVAR HAEGGSTRÖMS BOKTRYCKERI
1887.

Bertrand de Chamberty.

(Provence på 1300-talet.)

Klädd i sliten sammetsjacka,
utan guldmynt i sin pung,
men med sommarsol i sinnet
var han lycklig som en kung.

Hos tavernarn för en visa
fick han släcka strupens törst —
»men, min junker, vinet sedan,
låt oss höra visan först!»

Och han sjöng, som blott den sjunger,
hvilken ej i skola gått,
men i vaggan af vår herre
sångens gudagåfva fått.

Liksom sol på vårlig bölja
glittrande i dagen sprang
visan, född i landsvägsdammet,
men af sångens första rang.

Och tavernarns röda näsa
skimrade i tårars flod,
medan mjella jungfrukinder
rodnade af lifsvarmt blod.

Vinet fick han; värden räckte
honom rörd ett bräddadt glas,
gnolande på slutrefrängen
med försupen, skroflig bas.

Och han tömde drufvans safter
med all söderns solglans i,
och för provençalskan drack han,
herr Bertrand de Chamberty.

Se'n med sång på sina läppar
drog han bort i månljus natt,
medan tankfull qvar på trappan.
värdens unga dotter satt...

* * *

Efter långa ströftåg nådde
han Château de Rousillon,
hvilket som ett örnbo hängde
öfver klippans djerfva språng.

Vapenklädda riddarsalar
i sin krigiskt stolta prakt
fyldes af canzonens välljud
böljande i liffull takt.

Narrens träsvärd höll sig stilla,
slottsherrn strök sitt mörka skägg,
tyste lutade sig pager
emot rikt skulpterad vägg.

Margarida, slottsherrns hustru,
sextonårig, ljuf och varm,
plockade i tankar sönder
rosen, fäst vid hennes barm.

Under ögonhår som silke
flammade en svart pupill,
medan litet hufvud tänkte:
»er, Bertrand, er hör jag till!»

Dagar gingo, qvällar äfven
under jagt och sång och dans;
när orangen hängde mogen,
då var Margarida hans.

Ljufva, korta kärleksnätter
följde nu på långa dar;
upp till tysta sofgemaket
konstrikt knuten stege bar.

Genom öppna spetsbågsfönster
sände månen in sitt ljus;
i hvarandras famn de sofvo
vyssjade af vindens sus.

Dock en Rousillon har ögon,
och Bertrand en stormig natt
innan värjan hunnit dragas
djupt i tornet fängslad satt.

Nästa dag, när höstsol dränkte
vesterns skyar som i blod,
framför blyinfattad ruta
blek och dyster slottsherrn stod.

Mot den röda aftonhimlen
tecknades en svart kontur:
galgen, hvilken med den hängde
syntes godt från slottets mur.

Och den stränge slottsherrn tänkte:
»gerna hängde äfven jag,
om som du jag hade lefvat,
lefvat blott en enda dag!

»Ingen vid min bår skall sörja,
prester rabbla böner blott,
du till grafhvalf fått ett hjerta,
du min hustrus hjerta fått!»

Och i senfullt magra händer
tröttadt hufvud nu sjönk ned,
glindrande en brännhet perla
öfver kindens fåror gled.

1886.

Till Ellen Hartman.

(1885.)

Du var elev; jag delte samma lott,
men ej man lefde då för konsten blott.
Nej, ystert ungdomslif gick hand i hand
med gamle Shakespear i förgylda band.

Och än jag minnes från de gamla dar,
att du den yraste i laget var,
ett lekfullt barn, en sextonårig vår,
med skälmska ögon och med mörkbrunt hår.

Och än jag minnes, när du bannor fick,
hur stora tårar skymde bort din blick,
men ock jag minnes, att i nästa nu
den, som i tårar log, det var just du!

Ett känsligt hjerta och en lifsglad tro,
att goda tomtar än på jorden bo, —
det gaf ditt lif i mörka stunder dag
och åt din konst ett tjusande behag.

Nu är du stor! Eleven har lärt ut
och vunnit mästerskap på scen' till slut.
Du pröfvat lifvet så i sorg som lust
och hört sirénsång ifrån smickrets kust.

Men hjertat är sig likt från skolans dar,
och blicken lyser öppen än och klar;
det är som läste man med ens deri
din ungdoms hela skära poesi . . .

Så lef för konsten, nya segrar vinn
och silkesnät kring våra hjertan spinn!
Hvem vet, du lär oss kanske, du, att tro
att goda änglar än på jorden bo!

Bortblåst.

Man kommer hem med strålande blick —
så präktig stämning i skogen man fick!
Och nya tankar, de växte fram
som skott om våren på björkens stam.

Och nu skall sägas allt hvad man känt. —
Fram, unga känslor, som blodet bränt,
fram, friska tankar, och gören bikt,
o, blifven sång i en lifsvarm dikt . . .

Men pennan hvilar. De hvita blad
ej anförtros någon enda rad.
Man känner ej, som man kände nyss, —
ack, sångmöns kyss är en qvinnas kyss!

1886.

När våren kommer.

Nu blåsa vårliga vindar;
isen lossnar vid strand,
och vildgäss i ordnade skaror
sträcka mot nordliga land.

Det glittrar, det sorlar, det knoppas
djupt inne i vaknande skog,
och senfulla bondehänder
få brådt om vid harf och plog.

Från smutsgråa stenpalatsen
till blanka fjärdar och sund
min längtan vingarne lyfter
i skymmande aftonstund. —

Min längtan vingarne lyfter
och luften som svalan skär,
och ut till spirande ängar,
till ljummande våg det bär . . .

Sjelf står jag på Belvedèren
och ut öfver nejden ser,
tills skuggorna falla långa
och solen går sakta ner.

En vårnatt . . . O, när det dagas,
när morgonen bryter in,
då, gamla land, som jag älskar,
då vårens fägring är din.

O, ginge också i natten
nya tankar i knopp
och växte bland unga slägten
framtidens ära opp!

1886.

Farväl!

Jag älskat dig, jag älskat dig en gång,
när lifvet flöt i solljus hän och sång,
då hvarje dag, som ljusnade i öster,
mig lockade med tusen skilda röster
till vapenkamp för allt hvad heligt är,
för allt hvad tiden närmast hjertat bär.

Jag älskat dig. Jag känt i forna dar,
hur genom dig jag stark och modig var;
du värmde mig liksom en helig låga,
jag kunde bjuda spetsen, kunde våga;
jag visste, segerlönen fans hos dig,
och lösen var: hon måste älska mig!

Dock fåfängt kämpar man likväl ibland;
min lyckas farkost nådde aldrig land.
Den drefs af stormen ut på vida vatten,
och solen sjönk, och så kom natten — natten,
som släckte stjernorna, min stjerna med,
och framåt gick det öfver stiglös led. — —

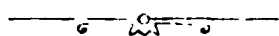
Dit nu jag går, kan du ej följa mig;
men innan dess ett sista ord till dig,
till dig, som var mitt hjertas herskarinna,
när lögnen band mig vid en annan qvinna,
till dig, du barn af lifvets friska vår,
som midt i glansen af dess skönhet står.

Hör mig och tro, att fast en syndfull själ,
med hvilken mörkrets makter drifvit spel,
jag dock har slutit djupt i hjertat inne,
som en relik i guld, ett fagert minne,
som ingen synd ännu har fläckat ned; —
det minnet tar jag nu på färden med.

Det är du sjelf. Och fast jag aldrig fick
af vackra mörkblå ögon någon blick,
och fast din ljufva stämma aldrig sade,
att någon plats jag i ditt hjerta hade,
du följer mig liksom en melodi,
som det fins läkedom för själen i.

Farväl då, ljufva barn! I solljus dag
du vandre fram, i glömskans mörker jag;
ty jag har dömt mig sjelf, min dom är skrifven,
att skild från verlden, glömd och öfvergifven
och okänd verka — kanske för jag ut,
lyst af ditt minne, någon bragd till slut!

1881.

Ombord.

Der uppe i röksalongen
man dukat till viraparti,
och toddarna rykte på bordet,
och samtalstonen var fri.

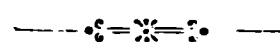
Igenom daggstänkta rutor
jag stjernorna glimma såg:
och månen bröt sina strålar
i kölvattnets hvirflande våg.

Den kastade långa strimmor
der ute, der sjön låg klar,
tills ångaren spegeln bräckte
och gyllne nätverket skar.

Men nere på mellandäcket
bland emigranternas flock
sågs qvinnor i bomullsdukar
och män uti hemväfd rock.

De sofvo bland säckar och kistor,
fylda med kläder och mat,
och drömde om bättre tider
än tjena sin lön på stat.

Sept. 1883.

Gambettas rosor.

På Gambettas kista, man sagt, det fans
bland lager och calla en enkel krans,
en krans af rosor allenast.
Hur kom den dit, och hvem skänkte den? —
Det visste man icke, vet ej än,
men folket gissade genast.

Det hviskade, att till Palais Bourbon,
när klockorna sjöngo sin midnattssång
kring avenyer och gator,
kom frihetens ängel och bragte en krans
af glödande rosor ifrån Provence
till Frankrikes förre diktator.

De plockats der nere vid solig kust
och svälde ännu af lefnadslust
och doftade liksom om våren,
ty allt hvad friheten vidrört en gång,
det må vara en blomma eller en sång,
det vet ej af död ens vid båren.

Jan. 1883.

Jul!

Du mins, när du i blus och kängor gick,
hur kinden färg och blicken solljus fick,
då julen nämdes, ty du visste bäst,
att julen just är barnens stora fest.

Och lockigt litet hufvud drömde då
om allt hvad pappas gosse skulle få,
och munnen myste godt, när pisk och töm
en tomte gaf dig under nattens dröm.

Så kom den stora dagen. Knubbig fot
helt villigt sträcktes strumpan då emot;
vid alla nyckelhål höll se'n du vakt
att stjäla dig en glimt af anad prakt . . .

Och qvällen kom till sist med gran och ljus;
då gick du, liten, i ett glädjerus; —
för hvart paket, som du vid bordet fick,
hur lyste icke själen ur din blick!

Och det var barnets själ, ej grumlad än, —
nej, något fans af himmel qvar i den. — —
Men tiden gick, och lifvets allvar kom,
och himlen nöttes bort så småningom.

Och åren gingo; du fick slita svårt,
blef ofta sviken, måste kämpa hårdt,
och dragen hårdnade, ditt hår blef grått,
och djupa rynkor hade pannan fått.

Men julens tomte kommer än som förr
och klappar vänligt på din stängda dörr.
Och granen doftar som i forna dar,
när liten pys i sammetsblus du var.

Så släpp nu julen in till egna barn,
till gran och vaxljus, lack och segelgarn!
Och när du ser, hur ögon tindra, då
din egen blick skall litet solljus få.

Och om än hjertat frusit har till is
och du har blifvit öfverklok och vis,
du känna skall, om blott för en minut,
hur änglavingar bredas kring dig ut.

1884.

I hvitt och blått.

I artistfoyern framför spegeln
hon står der smidig och fin
och mönstrar sin pagedrägt af siden
med sjelfförnöjd, sorglös min.

Så lyfter hon ena foten
och jemkar till rätta skon,
och öfver rosiga läppar
det flyger en lekande ton, —

En valsmelodi ur op'retten,
som spelas för fylda hus
och verkar på slappade nerver
som ett lätt och kittlande rus.

Hon ler, och rundade höfter
få vagga i valsens takt; —
hon vet det tager publiken
med underbar, snärjande makt. —

Hon vet, att på främsta bänken,
der man finner *corps diplomatique*,
skall sitta en gardeslöjtnant,
som eger för formen blick.

Hon vet, han skall sno mustaschen,
en glänsande, len och fin,
och sedan bjuda på ostron
och iskyldt, perlande vin. —

Men nu går ridån i höjden,
och rampen kastar sitt sken
på Grabows dekorationer
och stojande gatuscen.

Och hela parketten riktar
sitt kikarebatteri
mot brokigt skiftande grupper,
som ständigt draga förbi.

Och smekande röster klinga
och lockande, ystra skratt;
de bäras på tonernas vågor
ut i salongens natt.

Der drömmer ett hjerta på tjugo,
ett oförderfvadt och godt,
och drömmen rör sig kring henne,
kring pagen i hvitt och blått.

Han väfver de skäraste tankar
kring hennes fina gestalt,
han skulle offrat för henne
sitt lif, om hon blott befalt . . .

Kokett, med handen i sidan
bland pagernas flock hon står
och skickar två blonda mustascher
med blicken ett »tack för i går!»

1885.

Dödt.

Blodröd solnedgången flammar,
naken, dödstyst skogen står,
då och då mot mörka stammar
endast någon hackspett slår.

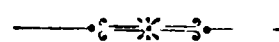
Som en fånge suckar fjärden
emot blankpolerad häll —
re'n i morgon istäckt är den,
speglar stjernorna i qväll.

Hvita flingor skola sväfva
liksom andebud från skyn,
hvita flingor skola väfva
slöjor öfver skogens bryn.

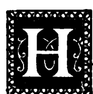
Allt skall blifva dödt och öde,
marken klädd i svepningsskrud,
tills naturen från de döde
väcks en dag af lärkans ljud.

Men mitt eget sorgsna hjerta
väcker ingen lärksång mer; —
vårens färger, soligt bjerta,
ingen dager lifvet ger.

1886.

Fiskmås i kölvattnet.

Hvita fiskmås, om du kunde tänka,
hvilket härligt lif du för ändå! —
Vida vatten ständigt mot dig blänka,
der du sväfvar i det fria blå.

Och från skäret, der en stund du dröjer
för att hvila ut, tills dagen gryr,
kan du se, hur solen skifvan höjer,
och när lampan släcks i Landsorts fyr.

Du är född till frihet, du, som ingen,
fostrad upp vid hafvets eget brus,
fläckar aldrig ned den hvita vingen,
badar den i morgonsolens ljus,

badar den i hafvets friska sälta,
när det ligger spegelblankt och lugnt,
eller när det synes vågor välta
in mot reflarne, så mörkt och tungt.

Blott om våren ser du hufvudstaden,
när du gör Norrström ett kort besök,
fiskar nors och mönstrar ångbåtsraden,
hvilken ligger der och bolmar rök.

Jag har gladt mig hvarje gång jag sett dig
sväfva skyhögt öfver Skeppsholmsbron,
sommartankar har du alltid gett mig,
skärgårdstaflor med sin friska ton.

Derför, fiskmås, må du gerna följa
ångbåtsröken än hur långt det bär;
hemta gerna upp från fraggig bölja,
hvad en liten gifmild hand beskär!

Sept. 1883.

I chevaleriets dagar.

Nu rida de ut genom porten;
man viftar från vallar och torn,
och åldriga hvalfven ge eko
af trummor och smattrande horn.

Med gyllene hjelmknapp, som blänker
lik aftonens stjerna klar,
han rider vid fältherrns sida
med kungens eget standar.

De finaste qvinnohänder
ha rosor strött i hans väg,
och mången en borgaredotter
så djupt för herr junkern neg.

Men rosorna lät han falla
att trampas af hästens hof,
och svartögda borgaredöttrar
ej togo hans hjerta som rof.

Nej, kunde en blick du fångat
ur glimmande ögonpar,
då hade du känt, att standaret
var lemnadt i godt förvar.

Han hade svurit att aldrig
till fienden lemna det ut —
nej, hellre dränka dess siden
i eget hjertblod till slut.

Han hade svurit, att pagen,
som lefvat för kärlek och sång,
nu skulle spela med döden
om rykte och ära en gång.

*   *
*

Men uppe på slotts-altanen
den unga drottningen satt,
och konungen lyfte höfviskt
sin fjädersmyckade hatt.

Och pagen sänkte standaret
och riddarne sina svärd;
de gåfvo med blixtrande klingor
den sköna sin hyllningsgärd.

Men drottningens blick den sökte
pagens smärta gestalt;
skälfvande läppar tego,
men likväl sade de allt.

De sade, att kära tankar
och brinnande böner slå
sin skyddande krets kring honom
hvarthän — hvarthän han må gå!

De sade ett tack för qvällar
af stämmande ljuf musik,
då sjunkande sol förgylde
glittrande Mälarevik.

De sade ett tack för morgnar,
då falken steg högt mot skyn,
och klangen af jagthorn väckte
folket, som sof i byn.

Men unge herr junkern kände
drottningens varma blick,
och derför en högre färgton
den skägglösa kinden fick.

Och derför skälfde standaret
i dallrande qvällsolsglöd,
och under lifrockens sammet
det brottades då och sjöd.

* *
*

Nu rida de in genom porten;
man viftar från vallar och torn,
och åldriga hvalfven ge eko
af trummor och smattrande horn.

Och folket strör rosor och lager,
der segerherrn drager fram,
och ryttarnes lansar blixtra
ur skyar af upprördt dam.

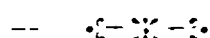
Men drottningens blick den söker
fåfängt pagens gestalt; —
då vissna triumfens rosor,
då mister sitt skimmer allt.

Och tjuguåriga hjertat
snyftar af namnlös sorg,
när konungen, hennes herre,
rider in i sin borg.

Ack, stödd mot balkongens bröstvärn,
ett dimmigt slagfält hon ser,
der djupt under starrgrästufva
junkern man bäddat ner.

Pagen, som blef en hjelte,
innan en man han var,
sofver den sista sömnen,
svept i sin kungs standar.

1884.

Vid Anders Flodmans graf.

Det unga, spirande slägtet till storm
har låtit signalen ljuda;
den gäller hvad helst af föråldrad form,
som på gamla lögner vill bjuda;
det gäller få fram i färger och dikt
naturens egen brinnande bikt.

Det gäller få fram, hvad tiden vill,
hvad som ligger den närmast om hjertat,
att visa på kräftsåren hör oss till,
om också vårt namn blir svärtadt,
om också man hånar oss dag ifrån dag —
hvem vet, om ej snart står det segrande slag!

Hvem vet, om ej snart de störta om kull,
de gamla systemer och lagar,
som skrefvos af gudar af stoft och mull
i afguderiets dagar?
Det stundar till handling på skilda håll;
för länge man kastat med fraser boll.

Jag tidens susande röster hör,
hur klagande hemskt de låta,
ej bilda de just någon stämmande kör,
men hvartill skulle det båta
att vagga med välljud det slägte till ro,
som just genom tviflet skall finna sin tro.

Nej, gnisslande sånger och skarpa slag —
se der, hvad samhället kräfver!
Ställ fram det naket i ljusan dag,
rif ut dess hjerta och lefver
och visa sedan för tiden fram,
hur djupt den sjunkit i lögn och skam!

* *
*

Det var ej *din* mening om diktarns kall;
du höll på det gamla talet;
i konsten såg du en slipad kristall,
som speglade idealet.
Den skola du följde, den var icke vår,
dock sänka vi fanorna nu kring din bår.

Ty fastän en kämpe i glesnadt led,
en veteran af de gamla,
du troget höll ut och ärligt stred
för den skola, som snart skall ramla, —
men hell en hvar, som lefver och dör
för den sak han svurit att kämpa för!

1884.

I vadmal.

Jag vandrade till bazaren
så skeptisk och lefnadsstrött,
att mönstra de unga damer
i rococo, hvitt och rödt,

de unga, förnäma damer
i guldstickadt sammetslif,
som stodo i krämarstånden
och sålde till tidsfördrif.

Och hvart jag än blicken vände,
det lyste och glänste just,
som hade i dröm jag hamnat
vid någon förtrollad kust.

Då mötte jag midt i vimlet
så fager en mö och fin —
hur djupblå de ögon lyste
inunder en hufva af lin!

Det gyllene håret smög sig
längs ryggen i flätor ned,
och blåklint var enda smycket,
hon prydt sig, den lilla, med.

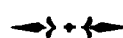
Jag stannade stum, betagen —
förbi mig en ström det drog
af ljufva, bekanta toner
från forsar och berg och skog.

Och som i ett trollslag bröto
ur glittrande festen fram
nu fjärdarnes blåa vatten
och björkens snöhvita stam.

Och folket, det arbetsträgna,
vid spade och plog jag såg,
och öfver de grofva dragen
ett uttryck af hopp det låg . . .

Men som om hon drottning varit
jag kysste den lillas hand,
till tack för den bild hon skänkte,
i vadmal klädd, af mitt land.

1884.

"Chéri."

Der inne i vestibulen
på Lyckås' corps de logis
du finner en hund, som lystrar,
när husbond kallar »*Chéri!*»

Det är en vidtberömd pointer
af äkta engelsk ras —
»en kung ibland rapphönshundar!» —
så lydde herr grefvens fras.

Men nu är han öfver åren,
och elden i ögat släckt;
han ligger der på sin kudde
af gikten bruten och knäckt.

Han drömmer med slutna ögon
om jagter i unga dar,
när öfver gulnade marker
i ilande fart det bar.

Han drömmer om yfviga snåren
djupt inne i villande skog,
der under slokande grenar
ungfogeln tillflykt tog.

Och smått i drömmen han skäller, —
en orrkull visst upp han fått, —
och nu vill han egga sin herre
att göra ett vackert skott.

Augusti 1887.

Hittebarn.

I ett hörn på gården en novemberdag
fann jag dig bland skräp af många skilda slag.
Utan kruka låg du, utan någon ans,
du, som födts att dofta midt i solens glans.

Men jag tog dig, liten, gaf dig ans och vård,
satte dig bland systrar i en rosengård.
Klara, friska perlor stänkte jag på dig. —
Nu, när våren kommit, hur du lönat mig!

Dina qvistar grönskat, knoppar re'n du bär,
och i solens flöden står du frisk och skär. —
Säkert är det mången, hvilken liksom du
skulle skjuta knoppar i ett enda nu,

om ur smuts och mörker någon vänlig hand
tog den upp i ljuset till en källas rand. — —
Det behöfs så litet för ett hittebarn:
luft och *ljus*, och sedan — bind med kärleksgarn!

1882.

Bellmansdagen.

Det ligger sol öfver lifvet,
när man firar en Bellmansfest,
och främst utaf alla man bjuder
glädjen som hedersgäst.

Den ystra, uppsluppna glädjen,
som kransad med vinlöf är,
och hvars festligt fladdrande gördel
doftande rosor bär.

I bacchantens glimmande ögon
en återspegling du ser
af den eviga ungdom, som alltid
älskar, skämtar och ler.

Och rundt kring den yra flocken
jublar en samfäld kör,
som väl för en tid kan tystna,
men som aldrig, aldrig dör.

Ty glädjen är oförgänglig;
den föddes ej för en dag;
den tillhör, så väl som sorgen,
menniskoslägtets jag.

Så länge som slägtet varar,
så länge verlden består,
den som en elektrisk gnista
från slägte till slägte går.

Den gnistan hos Bellman tände
snillets flammande glöd;
och lekande strödde han perlor
omkring sig bland sorg och nöd;

sånger, som djupt ha träffat
den tid, som kallades hans,
toner, som ännu dallra
i hela sin skära glans. — —

Du, unga, spirande slägte,
som tillhör en annan tid,
då lifvet fått mera allvar
och bytts i en blodig strid,

en strid så skoningslöst kämpad
emellan *gammalt* och *nytt,*
att mången det syns, att glädjen
för alltid ur verlden flytt,

du, unga, växande slägte,
stäm möte på Bellmans dag
och glöm, att partier finnas,
din ovän i famnen tag.

Låt sången jublande strömma,
låt verlden bli ung på nytt,
låt allt det bittra och mörka
blott vara en dröm, som flytt! . . .

Då skall du, djupt i ditt sinne,
förnimma en enda gång
den rätta återklangen
af Bellmans tjusande sång.

1884.

Mortia.

(Florens 1348.)

På fläckig tigerhud, när glöden glimma,
sträck ut dig, Mortia, i skymningstimma!
Låt tanken flyga till en lycklig ö,
der qvinnans skönhet ej är dömd att dö!

Du vill ha vingar? Se, hur vinet blänker!
Dess gyllne perlor jag i bägarn skänker,
drick skymningens och ensamhetens skål —
i vester slocknar solens jettebål!

Allena . . . ingen stör oss . . . ingen . . . ingen!
I, nattens gudar, I, som sällhet bringen,
o, skänken njutning nu i fulla drag
från solens nedgång och till ljusan dag!

Hur härligt lifvet och hur ljuf minuten,
när i min famn en qvinna ligger sluten,
när frisk och röd en liten mun jag ser,
som skälfvande om mina kyssar ber . . .

Så kyss mig, Mortia! . . . dina läppar brinna,
du skälfver, bleknar — lyss, min älskarinna,
hör, hvilken jemmer stör vår kärleksfest,
ett dödsskri fyller Florens — »*det är pest!*»

Se ned på gatan! . . . heliga Maria
från dessa gräsligheter oss befria!
När tog väl döden sådan skräckgestalt —
har Gud då verldens undergång befalt?

O, Mortia, res dig! . . . här är vin att dricka,
men skälf ej så, min egen fagra flicka.
O, tala, säg, att än är tid att fly —
Gud, svarta fläckar på din hvita hy!

Bort från mig, flicka! . . . håll din hand i styrsel
och tala ej om kärleken i yrsel!
Emellan oss ett spöke redan står —
barett och svärd! min väg mot bergen går.

1886.

Aftonstämning.

Mörkgrön granskog skuggar öfver viken;
tusen drömmar komma, drömmar gå,
medan öfver böljans klara riken
aftonsolens strålar bryggor slå.

O, om bort på dem jag kunde draga,
fjerran bort från bitter sorg och nöd,
famna lifvet som en fager saga,
väfd af böljesång och aftonglöd!

Juli 1886.

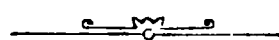
Mirjam.

Mellan österländska tyger,
gamla vapen och reliker
tassande en jude smyger,
och hans hesa stämma skriker
priset ut på guld och glitter,
när en kund, med mynt i fickan,
träder in och fråga gitter
bodens herre eller flickan. —

Jag kom dit att syna skatten:
ädelstenar, gyllne smycken,
flaskor med Jordanens vatten
och af korset falska stycken.
Tung var luften der i boden;
allting doftade af ambra,
så väl Kristi korsklenoden
som ett minne från Alhambra.

Men jag fäste mig så föga
vid de skatter juden gömde;
blott hans dotter såg mitt öga,
Mirjam, som vid disken drömde. —
Mörka flicka, hvilket öde
fick ditt unga lif ej röna
här bland talismaner döde,
perlan, du, bland qvinnor sköna!

Köln 1881.

Stormdrifven.

Vid söladt källarbord du honom ser,
han slukar maten, störtar ölet ner,
glupskt som ett vilddjur, spärradt in i buren.
Hans skjorta solkig är och nött bonjouren,
hans ansigte är pussigt — sömn och sprit;
han spisar middag nu, men på kredit.

Jag mannen känt i forna bättre dar,
när hvita mössan stolt och käckt han bar,
när det fans lif och eld i anletsdragen; —
nu ser du honom härjad, slö och slagen.
Hvad nu han lefver på, och hvad han gör? —
det yrke, som han valt — literatör.

Förstå mig rätt, han diktar icke mer,
skandaler skrifver han och rifver ner,
ej med den glöd, som sjelfva himlen stormar,
när skalden verserna till slagsvärd formar, —
nej, som en bravo med sin dolk, sitt gift
han sticker lömskt i någon smädeskrift.

En usling, säger du! — Döm ej för hårdt;
att lefva på sin penna det är svårt! — —
Han följde, ungdomsvarm, de stolta fanor,
som skulle lysa främst på nya banor;
han kämpade en lång och lönlös strid
och miste allt sitt mod och hopp dervid.

Och nöden kom. — Att gå i sommarrock
i femton graders köld är bistert dock,
att ej ha mat, ej husrum ens för dagen,
det gör, att samvetet blir ett med magen.
Man måste lefva! Och man säljer sig. —
Det der kan hända både dig och mig!

Tro mig, den finaste natur till sist
i slagg förbytes under nöd och brist.
Låt hjertat tala i din venstra sida —
ej kan du veta allt hvad han fått lida,
ej kan du veta hvad den arme känt,
när i förtviflan sina skepp han bränt!

1885.

Edelweiss.

åtfull ser jag dig sitta
der uppe på alpens topp,
och tusende männers blickar
de dragas dit opp — dit opp.

Guldskimrande håret smeker
naken skuldra och barm,
och harpan lockande tonar
stödd emot mjellhvit arm.

O, huru den sången klingar,
hvad snärjande makt den har —
den hjertan och tankar fångar
förleder, frestar, betar.

Dit opp att famna den fagra,
som glöder i evig snö —
dit opp att älska och lefva
eller ock att älska och dö!

1887.

Lots!

Beckmörk senhöstnatten
öfver hafvet låg;
fyrens ljus i fjerran
jag försvinna såg.

Tunga sjöar välte
öfver däcket ned
och i tåg och tackel
tjöt sydosten vred.

Men vid ratten lotsen
trygg och säker stod
och ur gråa ögon
lyste pröfvadt mod.

Spakarna han vände
med en valkad hand,
drog ett bloss ur pipan,
spottade ibland.

»Gamle hedersgubbe» —
så jag tänkte då —
»du helt visst förtjente
namn och rykte få!

Dig har stormen fostrat,
dig har hafvet födt;
du från barndomsåren
skot och roder skött.

Tusen skepp du lotsat,
vågat lif och lem
och för andras välfärd
glömt ditt eget hem.

I de stora städer
medelmåttor gå,
som — för hvad vet herren! —
guld och titlar få.

Deras namn af pressen
skriks i fetstil ut —
dig, i bragder grånad,
mins man en minut —

en minut, då hafvet
svept i dimma låg
eller framför bogen
bränningar man såg.

Dig från senhöststormen
sänder jag min sång —
falle på din kista
jorden lätt en gång!»

1887.

Leoline.

Leoline, mörk är decembernatten!
Vinterns dimmor nu draga
slöjor kring vida vatten,
hvilka ej vinden jaga.
Leoline, här i min tysta kammar,
medan en brasa flammar,
smyg dig in till min sida,
dröj hos mig, stilla bida!

Ljufva, svartögda flicka,
hur dina blickar skina,
ljus vill ur dem jag dricka;
stjernor, I ären mina!
Strålen för mig och glänsen,
I ären likväl gränsen
mellan hvad högst jag anar,
och hvad min tanke spanar.

Himmel och jord I gömmen, —
I kunnen sammanlänka
syner, jag sett i drömmen,
med hvad jag högst kan tänka.
I kunnen tända blodet,
elda det svaga modet,
lära min lyra sjunga
sånger, glödande, unga! — —

Se nu, hur glöden glimma
svagt ibland kol der inne, —
vänta, i nästa timma
brasan är blott ett minne!
Säg mig, skall mörkret tjockna,
säg skall vår kärlek slockna
liksom den ved vi tände,
hvilken till aska brände?

Tyst som en sfinx du sitter,
ord kunna icke svara,
tårarnes ljufva glitter
bättre kan allt förklara. —
»Ingenting fins, som räcker,
tiden ju allting släcker;
eld, som i askan glimmar,
kärlek i tviflets timmar.»

Sant, Leoline, du svarat,
ej dina tårar ljuga;
minnen, som vi bevarat,
endast till bränsle duga.
Mörk är decembernatten,
ljus låt oss genast tända! —
Sol öfver land och vatten,
alla reliker brända!

1884.

Unge pagen satt på slottets trappa.

Unge pagen satt på slottets trappa,
stödd mot lutan, svept i veckrik kappa.

Nedanför bland bokarne i dalen
smältande och rent sjöng näktergalen.

Pagen lyddes. Sakta gled så handen
öfver lutan, prydd med sidenbanden.

Qvinligt fina fingrar strängen smekte;
öfver gossens läppar välljud lekte.

Mörka ögonfransar sakta slötos;
tvenne kärlekssånger sammangötos,

lyfte sig mot flöjelprydda taken
och smög in i tunga slottsgemaken. — —

Gamle kungen, när han sången hörde,
tankfull handen öfver skägget förde.

Drottningen, som blott var sjutton vårar,
lyssnade och log igenom tårar.

Tänkte: »han är kung i mina drömmar,
han, ifrån hvars läppar sången strömmar!

Gylne kronan bytte jag så gerna
mot att bli en fattig kammartärna

och få smyga ned för slottets trappa,
höljda båda i hans vida kappa,

och få rymma bort i sommarnatten
öfver vida marker, djupa vatten . . .»

Lutan teg, och pagen pannan sänkte,
men det sägs på samma sak han tänkte.

1885.

Rök.

Jag sitter i ett kaféhörn
och röker i långa drag
och söker att glömma i stimmet
mitt eget trista jag.

Orkestern brusande spelar
en underlig, vild melodi,
och klagande röster från fordom
de smyga sig in deri.

Så genom tobaksröken
jag plötsligt ett anlete ser,
ett flickhufvud, stolt och trotsigt,
en röd liten mun, som ler.

Af jublande ungdomslycka
från lifsglada sommardar
är blicken full, som jag fångar
ur glimmande ögonpar.

Och tobaksröken förbytes
till skyar, som skimra snart
i glänsande solskensfärger
och speglas i vatten klart.

Och klöfvern doftande vaggar
för smekande sommarbris,
och fram genom lummigt löfverk
jag skymtar herrgårdens fris . . .

Allt hvad min gossefantasi
höll kärt och dyrt fick lif igen,
och långsamt skred min syn förbi
ett tåg af flydda tiders män.

Historiens skiftesrika blad
jag slukade vid brasans sken
och kände mig för hvarje rad
vid fjorton år en hjelte re'n.

I elghudskyller, svärd i hand,
jag stormade befästad skans
och störtade vid byars brand
emot kroatens fälda lans.

Jag följde Gustaf Adolfs tåg
mot Tilly och mot Wallenstein;
jag svenska ryttarfanor såg
längs stränderna af stolta Rhein.

När solen en novemberdag
vid Lützen släcktes som i blod,
med blottadt hufvud äfven jag
vid kungens lik förtviflad stod.

O, om en Leubelfing jag fått
den siste vid hans sida stå
och bort med honom hade gått
till samma solverld i det blå!

Så drömde jag — och än i dag,
fast ej som barn jag svärmar mer,
vid Gustaf Adolfs sarkofag
min enkla sång jag lägger ner.

6 nov. 1886.

Det var min dröm.

I hvarje hjertas djup du träffar på
en liten undangömd och helig vrå,
der skrinlagdt ligger, hvad ej talats ut,
som blott förblef en dröm till lifvets slut.

Nå väl, jag drömde också jag en gång,
och drömmen tog gestalt i dikt och sång,
att genom kolsvart natt och stormens brus
du följde mig till frihet och till ljus.

Du gick framför mig som ett segerns bud;
i hoppets färger skimrade din skrud,
och af din lilla hand jag styrka fick,
när min den tryckte för ett ögonblick.

Och fram vi nådde. Dagen tände sig
och spred sin ljusglans omkring dig och mig,
och andaktsfulla, tysta, hand i hand,
vi skymtade i fjerran konstens land.

Och fram vi nådde. Målet var nu vårt,
och bort vi glömde, hur vi kämpat hårdt,
hur både hjertat liksom foten blödt,
och lifvet synts en sorg i rosenrödt.

Vår dag gått upp och i ditt lena hår
en krans jag fäste, frisk som nyfödd vår,
och på din mun, som krökts af tvifvel nyss,
jag tryckte ungdomslifvets varma kyss.

Det var min dröm. Nu har jag jordat den,
men som en skendöd lefver upp igen,
så har det händt mig mången sömnlös natt,
när vid mitt skrifbord grubblande jag satt,

att du i luftig, sväfvande gestalt,
du, som är intet, kunnat vara allt,
stod framför mig, och som i forna dar
du mod och dådlust till den trötte bar.

1882.

Munkácsys modeller.

att, dödstyst midnatt. — Bäfvande och stum
jag stod i det åt konsten vigda rum,
der nu Munkácsys jettetafla hänger,
och som ett verop in i själen tränger
ett dödsskri från det ädla i vår verld,
som dött på kors och under bödelsvärd.

En stilla vårnatts stjernljus utifrån
spred mattad glans kring timmermannens son.
För öfrigt mörker. Färger och figurer —
allt smälte bort i dimmiga konturer.
Med ens i trolsk belysning salen stod, —
jag isades, i feber brann mitt blod.

* * *

Jag såg gestalter sväfva,
som spöken fram i natten,
liksom när dimmor väfva
sitt flor kring fjärdens vatten.

Och ryggar såg jag böjas,
liksom när gissel falla,
och armar såg jag höjas; —
i ångest skreko alla:

»Vi voro med den dagen,
när judakungen fäldes,
när han i bojor slagen
för Höga Rådet ställdes.

Vi törnekronan vridit
omkring hans bleka tinning,
bespottat, när han lidit
till mensklighetens vinning.

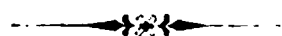
I färger, hvilka bränna
oss djupt som samvetsnöden,
som qvalen i Gehenna,
vi sett oss efter döden.

Ty grafvens trånga celler
till straff har konsten brutit;
vi tjenat som modeller
fast nitton sekler flutit!»

* *
*

Allt slocknade. Men bäfvande och stum
jag stod i det åt konsten vigda rum.
Mitt öga slöt sig. Färger och figurer
allt smälte bort i gycklande konturer.
En stilla vårnatts stjernljus utifrån
spred mattad glans kring timmermannens son...

1885.

Svarta ögon.

Svarta ögon skall det vara,
fyllig barm och smidig midja,
växt för öfrigt som en vidja,
född vid elfvens böljor klara!

Månskenssvärmeri på vågen,
kärleksjoller af blondiner,
oskuldsfulla helgonminer
leka mig ej mer i hågen.

Eld i ögat, blod i kinden,
fylda glas med spanska viner,
och när deras guldglans skiner
att strö sånger ut för vinden

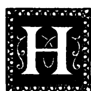
och få älska natt och lågor, —
det jag åtrår från den stunden
jag förtrollad blef och bunden
af ditt ögas stumma frågor.

Svarta ögon skall det vara,
fyllig barm och smidig midja,
växt för öfrigt som en vidja,
född vid elfvens böljor klara!

1883.

"O, om jag egde en moder bara!"

on står i hörnet, der skenet dallrar
från lyktans låga i rännstensvatten;
den nötta drägten om armod sqvallrar,
på rof hon lurar i skumma natten.

Ej far hon känt och sin mor ej heller —
hvad skulle också väl nu det båta?
Af qväfda snyftningar hjertat sväller;
när man är sminkad, får man ej gråta.

Och munnen myser, och blicken dårar,
när åt den förste hon ut sig bjuder.
Och regnet faller som tunga tårar,
och stänket tröstlöst mot gatan ljuder.

En hyrvagn, dragen af raska fålar,
för unga fröken från gillebalen.
Af festens yra än blicken strålar,
som lyser fram under kaschmirsschalen.

Mot hemmet bär det, der bädden väntar
med fina spetsar och snöhvitt linne,
och mamma sakta på dörren gläntar
för att se fogeln i boet inne . . .

Ett ögonpar efter vagnen sänder
en blick, som skymmes af tårar klara;
hon suckar, barnet från stadens gränder:
»o, om jag egde en moder bara!»

1885.

Skogsbrand.

Det var en gammal, murken skog,
som aldrig mer sköt skott,
och folk i trakten visste nog
hvad namn den skogen fått,
»*Den döda*» hette den förvisst,
och fällas skulle den till sist.

Men godsherrn hade skogen kär
från länge svunna år;
det fans så många minnen der
bland halft förvuxna snår.
Och derför fick den nu stå qvar,
ett minne blott från gångna dar.

Men folket menade i byn
att det var dumt beställdt;
den pekade mot morgonskyn
som om ett mål det gält,
men markens unga, friska skott
förqväfde den i stället blott.

Hvar helst ett litet strå stack fram
och trådde efter ljus,
hvar helst en björk med finväxt stam
sprang fram ur stoft och grus,
föll genast skogens skugga på,
och kallt och dödt blef allting då.

En beckmörk natt en ljungeld slog
bland mörka stammar ned,
och elden fart bland qvistar tog
och tände hvarje träd.
Och stormen blåste på med fart,
och skogen låg i aska snart.

Förbannad himlens ljungeld blef
inunder godsherrns tak,
ty blixten upp med roten ref
allt under stormens brak
de gamla träd, som skyddsvakt stått
mot tidens unga, friska skott. — —

Och nu är marken redan täckt
af grönska, frisk och grann,
och furan reser hufvu't käckt
ur jord, der eken brann.
Och öfver lifvets fulla vår
sin vakna drill en lärka slår.

1884.

Under långa vinternätter.

nder långa vinternätter
hän till dig min tanke går,
medan frosten öfver rutan
hvita blomsterslingor slår.

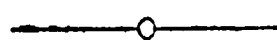
Ljusa tankar, liksom svanor
burna fram på luftig våg,
mot ditt lilla kammarfönster
ställa då sitt tysta tåg.

Vid din bädd, den oskuldshvita,
hålla de i natten vakt,
värna dig mot onda drömmar,
skydda dig mot mörkrets makt.

Så i drömmens sagoverldar
stundom dig jag ega får,
fastän du i verkligheten
fjerran för min längtan står,

fjerran som de klara stjernor,
fjerran som den fagra vår,
när en frostnatt öfver rutan
hvita blomsterslingor slår.

1885.

En gammal värja.

En rostig värja, en florbehängd,
jag minnes från ett museum; —
den hade nog skyldrat i forna dar
vid något högtidligt Te Deum.

Den hade nog glänst bland gula led
i sommarsol, i vintriga nätter
och ledt en liten, men modig trupp
till storms mot Tillys lavetter.

Den hade nog förts af en tapper hand
för kung och ära i striden,
och djupa märken bar klingan än
ifrån den bragdrika tiden. — —

Du, gamla värja, jag väl förstår,
hvarför i sorgflor du gömmes;
för nya gudarne från i går
det gamla hånas och glömmes.

Du, sorgsna värja, jag säger dig:
en gång du åter skall dragas!
Från rostad klinga ditt sorgflor då
af tappra händer skall tagas.

Du skall bli blank som i forna dar,
du skall bli stolt som vår ära,
och om det gäller — ännu en gång
du friska lagrar skall skära!

1887.

Inez de Xorillos.

Genombrutna silkesärmar,
barm som högt i vaggning går,
medan svarta ögon flamma
bakom långa ögonhår.

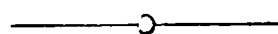
Så jag mins min unga spanska
från en sommar i Trouville,
och jag glömmer henne aldrig, —
ack, hon var för skön dertill!

Men de famntag, som vi bytte,
kyssarne, jag stal och fick —
ack, de återkomma aldrig
för ett enda ögonblick!

Borta länge se'n är sommarn,
lyckans sommar i mitt lif,
den är död som Nizzarosen,
fäld för roseristens knif.

Vissna rosenblad man gömmer, —
jag i tanken gömmer er,
Inez de Xorillos kyssar,
som jag aldrig fångar mer.

1883.

Hexan.

I ryttarkappa och fjädrad hatt
med trots i blicken och stolta later
steg Hoftorps herre till häst en natt —
den käckaste af kung Carls soldater.

Och vredgad var han, det syntes nog,
han red så gnistor kring hofven yrde,
när in i tolfmila, beckmörk skog
sin norske klippare raskt han styrde.

* * *

På herregården var nöden svår:
ej korna mjölkade, fölen dogo,
och allt för ofta bland höns och får
så räf som varg sina byten togo.

I visthus, källrar och vedbod fans
det ej för mycket, men väl för litet,
och fast det väfdes, och fast det spans,
såg allting gammalt ut, allting slitet.

Då var det just ej att undra på,
att Hoftorps herre var mörk i hågen,
till när han sett sina skördar gå —
af torka hö och af väta rågen.

Men nu omsider han funnit ut,
att hexeri lekte med i spelet,
men han var karl till att göra slut . . .
och Tattar-Annas var hela felet.

Han skulle lära den hexan, han, —
ännu fans lagar och rätt i landet, —
och sträckbänk tager nog skruf, minsann,
om prygel ej eller piska kan det.

* * *

Så red han fram öfver stock och sten
till hexegården i sena natten.
Och ugglan skrek ifrån murken gren,
och irrbloss lyste på träskets vatten.

Men Hoftorps herre satt lugn dervid, —
på lik fick ugglan så gerna skrika:
han hört kanoner i farans tid
i samma ämne med kraft predika.

Nu var han framme. Han band sin häst,
mot dörren slog han med värjans fäste:
»låt upp! . . . är rigeln med trolldom fäst,
jag dörren spränger till detta näste!»

Men dörren öppnades. Smärt och hög
en flicka syntes på förstutrappan,
och ifrån kolsvarta ögon flög
en blixt mot mannen i ryttarkappan.

»Du, leda hexa, du, tattarskarn...!»
Han ville svära, han ville banna,
men bunden var han med fina garn,
och harmen måste på tungan stanna.

Han såg på henne en lång sekund
och värjan sakta i skidan sänkte;
från gården sprängde han nästa stund —
i öster gryningens strimmor blänkte.

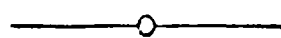
Men från den dagen hans frid försvann:
två svarta ögon han jemt såg spöka.
Han svor att gifva den hexan an,
men ville lagmannen aldrig söka.

När vårsol in genom rutan sken,
och lärkan sjöng öfver bäckar strida,
red Hoftorps herre till Anna hän
och talte kärligt med ord så blida.

En liten hexa, det var hon visst, —
hon honom sjelf ju förhexat hade, —
och det var lika godt först som sist
i hennes händer han Hoftorp lade.

Och så fick gården en vaksam fru,
och fyldt blef visthuset, hvitt blef linnet,
och korna stodo i båset nu
så feta, glänsande uti skinnet.

1886.

Ensam.

Det käns så bittert — ja, det ödsligt är
i lifvets karneval bland maskers skara,
när den du lärt för alltid hålla kär
skall skild från dig kanske för alltid vara.

Det käns så bittert, när en sommardag
du vandrar ensam i den svala skogen,
att tvinga hjertat stilla sina slag,
när själen längtar efter en förtrogen.

Det käns så bittert att vid enslig härd
få genomvaka långa vinternätter
och se hur månen på sin tysta färd
strör öfver rutan glimmande paljetter.

Men djupast ensligheten likväl käns,
när band ha brustit, som ett lif har knutit,
när den står tom den plats, som var din väns,
se'n lyckan rigeln för din dörr har skjutit.

1883.

På Ljusterön.

Jag sträcker ut mig bland blommande ljung,
ser ut öfver vida fjärdar
och herskar i tanken en lycklig kung
öfver fria, solljusa verldar.

Då glömmer jag alla de sorger jag har,
de tusen björnar jag eger
och lugnt ur min svartnade snugga drar
ett bloss på mitt blommande läger.

*   *
*

III

Tänk dig skogens djupa salar
skiftande i guld och rödt,
längst i öster morgonskyar,
öfver hvilka solen blödt.

Tänk dig tystnaden, som råder, —
hjertats slag man nästan hör —
verldens kif och verldens dårskap
de få stanna utanför.

Tänk dig fjärdens vida vatten
silfverblankt och spegelklart —
skärgårdsekan, lätt och smidig,
skjuter snabb och säker fart!

Glittrande i nätets maskor
vågen sin tribut dig bär,
medan solens eldklot stiger
bakom nakna, bruna skär.

Sept. 1886.

Kärlekens hundraårsfest.

Der hafvet svallar vildt mot öde strand,
och störtsjön endast vräker lik i land,
der syns för seglarn långt vid vesterns bryn
ett dystert slott mot röda aftonskyn.

Från nakna klippan reser det sig trygt, —
hans namn ej vet man som en gång det bygt, —
dock ofta har jag hört i sjömäns rund,
att han med satan skulle gjort förbund.

Men ännu trotsar slottet stormens il,
ett ädelt verk i gammal götisk stil.
Och ännu torn och murar fasta stå, —
mot deras grundval bränningarna slå.

Ej någon detta dystra slott bebor;
i öde salar frodig mossa gror.
Och läderlappens vingar fladdra skygt
i mörka tornrum, der det suckar stygt.

Den siste slottsherrn dött för länge se'n;
i remnadt grafhvalf multna nu hans ben.
Och rostad flöjel ifrån spetsigt tak
med klagan fyller sofvande gemak...

En stilla vårnatt hvarje hundra år, —
så lyder sägnen, som om slottet går, —
ur hvälfda fönster strömmar plötsligt ljus,
och flöjtspel blandar sig med hafvets brus.

8

I riddarsalen fladdra fanor då,
längs marmortrappan sköna pager stå,
och slottet återfår på en minut
den prakt, som sekler hafva plånat ut.

Då firar kärleken sin stora fest. —
De som på jorden älskat, lidit mest,
till lifvet väckas ur sin långa blund
till ljufva famntag för en kort sekund.

Se, Beatrice! Dantes arm hon tar,
hon som en gång hans sånggudinna var.
Och skalden ler, han, som ju aldrig log,
se'n föremålet för hans kärlek dog.

Der strålar Julia i Romeos famn!
Som förr han hviskar hennes ljufva namn,
som förr de byta långa kyssar nu
och glömma Capulet och Montague.

Här Saphos klagan ljuder icke mer:
den man, hon älskar, böjer knä och ber.
Och lagerkransen från sitt mörka hår
hon med en kyss omkring hans panna slår.

Der vandra Abélard och Héloïse. —
Hon kysk, jungfrulig, som en ung novis;
han, mörk och tankfull, men så öm likväl; —
i djupa ögon läs hans varma själ!

En vårnatt — ack, en natt på hundra år
sin fägring Ebba Brahe återfår,
och Gustaf Adolfs drömda ungdomsbrud
blir hans i natt vid flöjters veka ljud...

Men dagen bräcker nu i österglöd,
och morgonsolen färgar rutan röd.
Och flöjeln, rörd af vinden, skriker ut,
att nu är nattens fest med natten slut.

Och fjerran gäster svinna då med ens, —
en sällsam dallring blott i luften käns.
Och slottet ligger såsom förr det låg
och stirrar tröstlöst ut mot öde våg.

Men efter hundra år ännu en gång
der inne klingar trubadurens sång,
och de som älskat, de som lidit mest
inom dess murar fira vårens fest.

1885.

I sorg.

To dream of joy and wake to sorrow,
is doom'd to all who love or live.
BYRON.

Jag mötte dig; — det svarta floret smög
sig tätt kring anletsdragen; blicken flög
mig dock till mötes som i forna dar,
när lifvet blott en solljus lekplats var.

Du sorgdrägt bar. Din far du hade mist,
du ljufva flicka, se'n vi möttes sist. —
Ehuru knappt ett år se'n dess har gått,
jag mer än far och moder jorda fått.

Jag har förlorat *tron,* jag jordat har
den sista illusion, som än fans qvar,
att kärlek i ett hjerta, kallt och dödt,
ger lif åt blommor, som en storm förödt...

Den tro att lifvet än, hur armt det är,
dock när man älskar, solljus nog beskär, —
men allt var lögn från början och till slut,
ty kärlek föds och dör i *en* minut. — —

Att jorda *döda* — det är blott vår pligt,
och man kan minnas dem i sång och dikt,
men *lefvande* — då måste minnet ock
i svepning läggas under kistans lock.

Och minnet — *minnet,* det ej dödas kan,
om också verlden ned till aska brann;
det fins ej vin, hvars rus kan glömska ge,
och derför om du minnes, ve dig — *ve!*

Dock vill jag minnas, när jag mötte dig,
hur skön du stod i sorgdrägt framför mig;
din stämmas välljud och din mjuka hand —
en helsning var du från ett bättre land.

Ett bättre land! — När skall jag detta nå,
när skall jag hoppets vingar återfå?
Kan du dem gifva — du, som ej har mist
din tro på himlen, se'n vi skildes sist!

1884.

Lyckås.

Till JAMES HAMILTON.

är skymningen faller helt sakta
kring Lyckås' herrgård och park,
och doften af klöfver stiger
berusande ljuf och stark,

då vandrar jag ut allena
bland lindarnes tysta gemak,
der rännilen sjunger melodiskt
djupt under grönskande tak.

Långt in mellan åldriga stammar
jag ställer i tankar min färd,
och bilder stå fram i detsamma —
en skiftande medeltidsverld!

Rundt om mig bland väldiga träden
en krets med sitt trollspö den drar,
och genom de skälfvande kronor
en flägt ifrån fordom far.

Då växa vallar ur jorden
och murar med gluggar och torn,
och vidt öfver Skärstad ljuder
från vindbron väpnarens horn.

Nu drabba Rantzaus flockar
med Smålands lejon ihop
och klyftor och dälder fyllas
af dödsskrän och segerrop.

En höstnatt Jönköping tändes
och brinner till grunden ner;
der fordom det stått, man endast
svärtade murar ser.

Men mordbrandens lågor slockna,
och vapenskiftet tar slut,
och drottning Kristina hvilar
en sommar på Lyckås ut.

Här under skuggande lindar,
fjerran från storm och fejd,
ser Gustaf Adolf Ebba
i Skärstads leende nejd.

Blyga och bäfvande känslor
vakna i furstlig håg;
lutan tonar i qvällen
hän öfver Landsjöns våg.

Sjunger om kärlek, som aldrig,
aldrig kan byta färg —
når bort om djupa skogar
och öfver de höga berg...

Den furstliga kärlekssagan
för länge se'n nått sitt slut,
men Lyckås' lindar de peka
mot himlen stolt som förut.

En annan morgon har randats,
hvars sol ej brytes i blod,
men bär på sin ljusa fana:
arbete, tålamod.

Till lika så stolta segrar
den fanan de sina ledt,
och öfver nutidens Lyckås
helt käckt jag den fladdra sett.

Juli 1887.

Fjerran på enslig stig.

Fjerran på enslig stig
skall du få söka mig,
fjerran, der vägen går
fram genom gröna snår.

Ingen har hittat den,
ingen den känner än,
trasten i skogen blott
hittar den vägen godt.

Kan du så finna mig,
aldrig jag sviker dig —
djupt in i skogens ro
bygga vi två vårt bo.

1886.

Roddtur.

Der nere ligger viken,
drömtyst och blank,
en roddbåt glider deröfver,
smidig och rank.

En flicka sitter i aktern
ljusklädd och styr,
och vid årorna ser du
en brunögd fyr.

De prata och skratta —
ett ystert skratt,
i hvilket tumlande tankar
leka ta fatt.

Men tankarne flyga,
och pulsarne med; —
den ljusklädda lägger
sitt hufvud på sned.

Parasollet skuggar —
så söt hon ser ut! —
han hvilar på årorna —
en farlig minut.

Så kommer en fiskmås,
en hvitvingad en,
och stämningen flyger
sin kos med den.

1887.

INNEHÅLL.

